

Nr. 6(164)

Bazūne

Latvijas Neredzīgo bibliotēkas avīzīte
par notikumiem bibliotēkas dzīvē

2025. gada 2. jūnijs

PUSGADA PANĀKUMI VIEGLAJĀ VALODĀ

Gunta Bite

Avīzītes «Bazūne» redaktore

Jūnijs kā ierasts piepildīs mūsu bibliotēku ar Jāņzāļu smaržu un Vasaras Saulgriežu gaidīšanas svētkiem. Tomēr šajā mēnesī domāsim ne tikai par to, bet arī par jaunas grāmatas vieglajā valodā izdošanu.

Esam pabeiguši darbu pie Annas Brigaderes pasakas «Maija un Paija» adaptācijas vieglajā valodā. Ilustrācijas grāmatai zīmējusi Elīza Daniela Dzene. Tās palīdz ne tikai vizualizēt aprakstītos notikumus, bet arī paskaidrot grūtāk saprotamos tekstus, piem., kā izskatās vārpstiņa vai kā izskatās, kad Maija kāpj pa pupu debesīs.

Jāteic, ka šis gads vieglās valodas grāmatu izdošanā bibliotēkai būs visraženākais. Pusgada laikā vien izdotas gandrīz visas gada laikā plānotās grāmatas. Līdz šim izdotas trīs grāmatas:

- Aksinja Kermaunere, Nejko Perko. **«Pūķis no gaiļa olas»;**
- MI Gvido. **«Mazie stāsti»;**
- Anna Brigadere. **«Maija un Paija».**

Pirmās divas grāmatas ir unikālas ar to, ka tādas līdz šim Latvijā vieglajā valodā nav izdotas.

«Pūķis no gaiļa olas» ir slovēņu autora Nejko Perko sarakstīts vēsturiski mitoloģisks stāsts vieglajā valodā ar daudz attēliem par Slovēnijas pilsētas Tržičas rašanos. Grāma-

tas tapšanā viņam palīdzēja rakstniece Aksinja Kermaunere, kura ikdienā strādā par speciālo pedagoģi. Grāmatas latviešu valodā izdošanas pamatā ir sadarbība ne tikai ar autoriem bet arī ar Slovēnijas biedrību «Zavod Risa», kas aktīvi veicina vieglās valodas pieejamību savā valstī.

Savukārt «Mazie stāsti» ir mūsdienīgs, sirsnīgs stāstu krājums, ko sadarbībā ar cilvēku sarakstījis mākslīgais intelekts (MI), vārdā Gvido. Arī šīs grāmatiņas atvēršanas svētki bija unikāli, jo tajos piedalījās pats MI Gvido, kurš ne tikai stāstīja par grāmatas tapšanu, bet arī atbildēja uz visiem klātesošo jautājumiem.

Mūsdienās cilvēki arvien vairāk savā ikdienā vai darbā izmanto mākslīgo intelektu. Tas ir noderīgs palīgs arī tekstu radīšanā. Tomēr jāsaprot būtiska nianse: MI neaizstāj cilvēku un viņa padomiem nav akli jāklausa. Cilvēkam vienmēr jādomā līdzī un jāvērtē MI piedāvātā informācija. Tikai tad šī cilvēka un MI sadarbība iegūs vērtību: efektivitāti, iedvesmu, kā arī empātisku dialogu.

Annas Brigaderes pasaka «Maija un Paija» papildus skaidrojumu neprasa. Tāpēc piebilda tikai, ka grāmatu ilustrējusi brīnišķīga jauna māksliniece Elīza Daniela Dzene, kura savu darbu un talantu ziedoja, lai atbalstītu vieglās valodas grāmatu izdošanu Latvijā. Par to mēs esam neizsakāmi pateicīgi un ceram uz turpmāku sadarbību.

DIEVTURĪBAI VELTĪTA IZSTĀDE

Uģis Nastevičs

Latvijas Dievturu sadraudzes valdes vadītājs

Sveicināti, labi ļaudis! Svinot dievturības vārda simtgadi, Latvijas Dievturu sadraudze sadarbībā ar muzejiem un izstāžu zālēm piedāvā **ceļojošo izstādi «Latviskās dzīvesziņas dievestība tautas vēsturē. Dievturībai — 100»**, kas Latvijas Neredzīgo bibliotēkā būs izstādīta **no 2. jūnija līdz 30. jūlijam**. Izstāde atklāj dievturības vēsturi un ļauj aptaustīt Sadraudzes sarūpētos nacionālos dārgumus no Latvijas muzeju krātuvēm.

Dievturības vārda simtgadei veltītās ceļojošās izstādes mērķis ir iepazīstināt ar dievturu izkopto latviskās dzīvesziņas garīgo mantojumu un tradīcijām. Šī izstāde:

- 1) iepazīstina ar dievturu tradīcijām (latvju raksti, gads, gadskārta un godi);
- 2) aptver latviskās dzīvesziņas dievestības sešus posmus tautas vēsturē, atklājot personības un viņu veikumu;
- 3) aicina dalīties liecībās par savu un savu tuvinieku saskarsmi ar dievturību un dievturiem;
- 4) iezīmē dievturības vietu Latvijā un pasaulē, rosinot turpināt iepazīt gan dievtu-

rību un tās līdzinieces — citas etniskās reliģijas —, gan mūsu kultūrvēsturisko mantojumu, un sekmē apmeklētāju vēlmi apceļot muzejus Latvijā un ieraudzīt šajā izstādē taustāmo kopiju oriģinālus; un

5) ceļ latviešu pašapziņu par to, ka «viņiem ir sava, no aizmūžiem nākoša Dieva atskārsme, sava, ne no viena nepatapināta reliģija,» ko jau 100 gadus pazīst ar dievturības vārdu.

Līdzās planšetēm ar attēliem un tekstiem, uz galdiem un vitrīnās izvietoti eksponāti — daļa no tiem aptaustāmi, tostarp Latvijas muzejos aplūkojamu vēsturisku priekšmetu kopijas un modeļi, atvieglojot satura uztveramību neredzīgajiem viesiem —, papildus paplašināts saturs viedtālrunos pieejams caur kvadrātkodiem.

Izstādi sarūpējuši: kurators Uģis Nastevičs, noformētāji Andrejs Broks un Uģis Nastevičs, pirmie iekārtotāji Andrejs Broks, Ansis Marks Bērziņš, Uģis Nastevičs un Vilnis Brils, un konsultanti — muzeju krājumu glabātāji, Muntis Auns, Latvijas Dievturu sadraudzes valde, Vecajo padome, savieši un savietes. Muzeju dārgumus ciparojis, apstrādājis un taktilos modeļus sarūpējis apgāds «Puzuri». Informāciju Braila rakstā sarūpējusi Braila un pielāgotās drukas nodaļa.

IELĪGO KOPĀ AR BIBLIOTĒKU!

Gundega Tabaka

LNerB vecākā bibliotekāre

Jāņi ir gadskārtas svētki ar ļoti bagātām tradīcijām. Jau labu laiku pirms Jāņiem sākas gatavošanās svētkiem — tiek dziedātas Jāņu dziesmas, siets Jāņu siers, cepti pīrāgi,

darīts alus un veikti daudzi citi saimnieciski sagatavošanās darbi, lai nedotu Jāņu bērniem iemeslu apdziedāt sētas ļaudis par nevīžību un slinkumu.

Jāņus svin vasaras saulgriežu laikā, kad ir visīsākā nakts un visgarākā diena. Dienu pirms Jāņiem sauc par Zāļu dienu, tās vaka-

ru sauc par Jāņu vakaru, nakti par Jāņu nakti un nākamā diena ir paši Jāņi.

Tie ir latviešu tautas lielākie un tradīcijām bagātākie svētki, kurus svin visas paaudzes un visas sabiedrības grupas.

Viena no būtiskākajām Jāņu tradīcijām ir pīt vainagus. Sievietēm vainagi tiek pīti no puķēm, bet vīriešiem vainagi parasti ir no ozola lapām vai dažādu pļavas zāļu pušķiem. Būtiska Jāņu tradīcija ir arī dziedāšana. Latvieši parasti dzied tautas dziesmas vai citas populāras dziesmas, un tradicionālais Jāņu dziesmu veids ir līgotnes, t.i. īpašas dziesmas ar piedziedājumu «Līgo».

Kā katru gadu mūsu bibliotēkas direktore Andra Jākobsone kopā ar savu kolektīvu ielī-

gos šos svētkus. Šogad ielīgošana notiks 18. jūnijā plkst. 14.00. Kopā ar mums līgos arī Strazdumuižas kluba vokāli instrumentālais ansamblis, tautā saukts par «pūtējiem». Vadītājs Armands Ozols. Viņa pārvaldībā ir basa tūba un basģitāra. Mūziķis Indulis Pēcis, kurš dzīvo Cēsīs, spēlē eifoniju. Trompetists ir Māris Orbitāns. Maija Eva Fogeļe — flauta, sintezators un vokāls. Renāte Jakovļeva — klavieres, sintezators un vokāls. Bundzinieks — Lauris Kuzņecovs, nepieciešamības gadījumā spēlē sintezatoru un labprāt arī uzdzied. Vēl viens vokāls ir Alise Mālere, viņa arī perkusioniste un bundziniece.

Mīļi aicinām Jūs visus kopā ar mums ielīgot šos svētkus **18. jūnijā, plkst. 14. 00!**

STĀSTI PORCELĀNĀ

IERIĶU DZIRNAVU PASAULE

Ieva Meiere

«Ieriķu dzirnavas» īpašniece

Sveicot Braila raksta nodaļu 20. darba jubilejā, vēlos pastāstīt par mūsu lielisko sadarbību, kuras rezultāts dzīvo joprojām.

Ideja par dabas takas «Ieriķu dzirnavas» pielāgošanu redzes invalīdiem radās pamazām, jo, kad 2005. gadā atvērām parku, mēs vēl nebijām sastapušies ar cilvēkiem, kuriem ir redzes traucējumi. Drīz pēc atvēršanas, dabas taku sāka apmeklēt arī cilvēki ar dažādām invaliditātēm, t.sk., ar redzes traucējumiem. Un tā mēs lēnām sapratām, ka ir daļa sabiedrības, kam ir nepieciešami papildus pielāgojumi, lai arī viņi varētu izbaudīt dabas takas burvību. Tā mēs nolēmām, ka pienācis laiks panākt pretī redzes invalīdiem, papildinot taku ar dažādiem pielāgojumiem. Lai to varētu izdarīt pareizi, devāmies uz Latvijas Neredzīgo bibliotēku, kur Braila raksta nodaļas vadītāja Gunta Bite sniedza visaptverošas konsultācijas par labākajiem pielāgojuma veidiem. Tie apvieno-

ja ne tikai vides pieejamības risinājumus, bet arī dabas takā izvietoto aprakstu pielāgojumu Braila rakstā.

Lai varētu pielāgot visu dabas taku, mēs — biedrība «Mazo upīšu sakopšana» — uzrakstījām un iesniedzām Eiropas Savienības izsludinātajā konkursā projektu, kā rezultātā 2012. gadā, dabas taka «Ieriķu dzirnavas» kļuva par pirmo tūrisma objektu Latvijā un Lietuvā, kas pielāgota gan vājredzīgiem, gan neredzīgiem apmeklētājiem.

Pateicoties Guntas konsultācijām, mēs uzzinājām par vides pieejamības niansēm, kas attiecas gan uz vājredzīgiem, gan uz neredzīgiem apmeklētājiem. Tā rezultātā dabas takas pirmie un pēdējie pakāpieni ieguva dzeltenu krāsu. Tāpat iekrāsojām visas bīstamākās vietas takā, kur mainījās ceļa līmenis vai kur pār taku bija zemu pārlieties kāds sens koks. Tas lieliski noderēja vājredzīgiem apmeklētājiem. Savukārt neredzīgo apmeklētāju vajadzībām šajās vietās kā brīdinājuma zīmes uz kāpņu lenteriem un takas norobežojošajām margām izvietojām koka

bumbas. Tās palīdzēja apmeklētājiem, slidinot roku pa lenterī, izstaigāt dabas taku droši. Arī visi skaidrojošie apraksti par «Ieriķu dzirnavās» redzamo, sadarbībā ar Latvijas Neredzīgo bibliotēku, tika pārtulkoti Braila rakstā un uz metāla plāksnītēm izvietoti teritorijā. Papildus tam no SIA «Braila zīmes» pasūtījām grāmatu «Ieriķu dzirnavas» Braila rakstā, ko varēja apskatīt dabas takas atpūtas zonā.

Kad projekts bija realizēts un taka pielāgota, Gunta kopā ar neredzīgu jaunieci Annu brauca pie mums, lai praksē pārbaudītu rezultātu. Pēc dažiem papildinājumiem, dabas taka «Ieriķu dzirnavas» tika atvērta apmeklētājiem pilnīgi jaunā veidolā.

Šie procesi mums pašiem bija tik izglītojoši, ka mēs nolēmām iet soli vēl tālāk un uzsākt plašākas sabiedrības informēšanu par redzes invalīdiem un viņu vajadzībām. Tā bija kā pievienotā vērtība šim projektam, jo ļāva iedzīlināties vājredzīgu un neredzīgu cilvēku pasaulē.

Bijām izplatījuši informāciju arī skolām, ka ir tāda dabas taka, kas pielāgota redzes invalīdiem. Un tas nostrādāja. Ilgu laiku pie mums ekskursijā brauca dažādu skolu un klašu skolēni. Tā bija ne tikai interesanta ekskursija, bet arī izglītojoša, jo ietvēra sevi arī atraktīvus uzdevumus. Piemēram, kad skolēni pa kāpnēm bija nogājuši parkā, skolotāji lika viņiem aizvērt acis un ļāva vienu takas posmu iet, orientējoties tikai pēc sajustām norādēm. Viņiem vajadzēja konstatēt šķērslī un patstāvīgi to pārvarēt. Šāda atrakcija bērniem ļoti patika. Arī metāla

plāksnes ar aprakstiem Braila rakstā bērniem ļoti patika. Daudziem tā bija pirmā iepazīšanās ar neredzīgo rakstu.

Uz mūsu dabas taku brauca arī ekskursijas no dažādām invalīdu organizācijām. Šīs tikšanās mūs vienmēr iepriecināja, jo redzējām ar kādu prieku viņi bauda dabas takas un Melderupes burvību.

Dzeltenie krāsojumi mūsu dabas takā ir vēl joprojām, jo tie palīdz ne tikai cilvēkiem ar redzes traucējumiem, bet arī ikvienam citam. Šobrīd pamazām mainām takas segumu, jo parkā ir mitra vide un koka segumu periodiski jāmaina. Taču pēc seguma maiņas mēs noteikti atjaunosim visus dzeltenos krāsojumus, jo šāds brīdinājums ir vajadzīgs ne tikai vājredzīgiem, bet arī labi redzošiem cilvēkiem. Mūsu dabas takā ir daudz interesanta ko redzēt, tāpēc bieži apmeklētāji vairāk skatās apkārt, nekā zem kājām. Tad dzeltenie krāsojumi palīdz vieglāk orientēties.

Šādus krāsojumus es noteikti ieteiktu arī citiem dabas parkiem, kam ir koka segums ar pakāpieniem, jo tas ir neuzkrītošs, toties noderīgs ikvienam.

Par sadarbību ar Guntu un Braila raksta nodaļu, mums ir patīkamas atmiņas. Gunta ir aizrautīgs cilvēks. Viņa šajā projektā iesaistījās ar visu sirdi un palīdzēja tam visam pareizi realizēties. Paldies Guntai par sadarbību. Tā noteikti turpināsies, jo pielāgojumi ar dzelteniem krāsojumiem «Ieriķu dzirnavās» pastāvēs vienmēr un turpinās palīdzēt cilvēkiem ik uz soļa.

Sveicu visu nodaļas komandu ar jubileju un novēlu lai izdodas viss iecerētais!

BAZŪNE

**Latvijas Neredzīgo
bibliotēkas
bezmaksas avizīte**

Izdota Braila un pielāgotās drukas nodaļā. Iznāk reizi mēnesī.

Redaktore Gunta Bite.

E-pasts: gunta.bite@lnrb.gov.lv

Mājaslapa: www.neredzigobiblioteka.lv sadaļā *Digitālā bibliotēka*

Tālrunis: 67522131

Publicētie materiāli ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli.

Par publikācijām atbildīgi paši autori.

BAZŪNE

2025. gada 2. jūnijs

LITERĀRAIS PIELIKUMS

Latvijas Neredzīgo bibliotēka turpina sadarboties ar Latvijas Leļļu teātri, palīdzot pielāgot tekstus arī neredzīgiem skatītājiem. Pirmoreiz Braila un pielāgotās drukas nodaļa sagatavoja izrādes «Gaisma, es tevi dzirdu» teksta eksemplārus neredzīgo rakstā, jo izrādē darbojās trīs neredzīgas meitenes, Rīgas Strazdumuižas vidusskolas — attīstības centra bijušās absolventes. Pateicībā bibliotēkas darbinieki, daļēji kā eksperti darbā ar vājredzīgiem, neredzīgiem cilvēkiem, tika uzaicināti uz šīs izrādes ģenerālmēģinājumu.

Pēc izrādes diskutējām ar radošo komandu par izrādi: kas būtu vēl «slīpējams», kas patika, kas ne tik ļoti.

Latvijas Neredzīgo bibliotēkā 21. martā notika tikšanās ar Latvijas Leļļu teātra izrādes «Gaisma, es tevi dzirdu» dalībniecēm Agnesi Puisāni, Sindiju Šteinbergu, Elīzu Kupruku un aktrisi Daci Vītolu. Šīs izrādes režisore bija Elīna Cērpa, kura strādā ar dokumentālo teātri, bet dramaturgs un scenārija autors bija Matiass Knolls. Trīs meitenes ar redzes traucējumiem ļāva iepazīt pasauli tādu, kādai acis paskrien garām.

Darbs pie izrādes ildzis vairākus gadus, sākot ar ilgstošām tikšanās reizēm, sarunāšanos, meistarklasēm. Režisore teica: «Līdzīgi kā ar pētniecisko žurnālistiku — lai kaut ko izpētītu, vajadzīgs laiks». Izrādē ietverti pašu meiteņu un citu neredzīgu cilvēku dzīves fragmenti, reālas situācijas, stāsti, apjukums, prieks un jautājumi.

Neredzīgo meiteņu secinājums: «Mēs stāstām lietas, kas varētu likties bēdīgas. Bet mērķis, ideja un zemteksts šai izrādei nav saistīts ar žēlumu. Tas viss ir ar domu — tāda ir dzīve, un viss».

Tagad aktrisei Dacei Vītolai radusies doma par jaunas izrādes «Kiosks» ceļveža sagatavošanu, kas ieskaņoti audioformātā un sagatavoti Braila rakstā, lai vājredzīgs un neredzīgs cilvēks pirms došanās uz teātri, varētu ar tiem iepazīties, kas būtiski atvieglotu izrādes skatīšanos.

Arī šoreiz talkā nāk mūsu bibliotēka. Tāpēc «Literārajā pielikumā» piedāvājam ieskatīties šajā ceļvedī, ko saņems ikviens «Bazūnes» lasītājs, kā arī tas būs pieejams mūsu bibliotēkas lasītavā. Izrādes «Kiosks» ceļvedi var lasīt Braila un parastajā iespiedrakstā, kā arī to var noklausīties audioierakstā aktrises Daces Vītolas lasījumā.

Gundega Tabaka
LNerB Lasītāju apkalpošanas nodaļas
vecākā bibliotekāre

LATVIJAS LEĻĻU TEĀTRA IZRĀDES «KIOSKS» CELVEDIS

Izrāde tapusi pēc Anetes Meleces darba motīviem.

Dramatizējuma autore — Ance Muižniece.

Režisore — Vija Blūzma.

Scenogrāfes un kostīmu mākslinieces — apvienība «Grāfienes».

Skaņu partitūras autore — Agnese Streļča.

Lomās:

Olga — Dace Vītola

Antons, pircēji — Rihards Zelezņevs

Olga vizuāli izskatās pēc lelles, viņai ir tumši diegu mati līdz zodam, maigi zaļa halātkleita ar tumši ziliem lieliem punktiem. Olgai ir polsterēts augums, viņa izskatās apaļīga.

Antons ir kalsns, gara auguma jauns puisis. Viņam galvā ir zaļpelēka cepure ar nagu, mugurā zilganpelēks T krekls, ko viņš izrādes laikā brīžiem novelk, tam virsū tumši pelēks krekls ar garām piedurknēm, kas ir uzrotītas, zilas džinsa bikses un zilas kurpes.

Izrādes laikā Antons pārtop par citiem tēliem, liekos uz sejas animētas filca maskas.

Gan Olgas, gan pircēju tēli vizuāli ir ļoti līdzīgi tiem, kādi ir Anetes Meleces grāmatā. Tēli ir gandrīz kā izkāpuši no grāmatas.

Ar mūziku ieslēdzas naktslampiņa un uz skatuves redzams it kā dušas aizkars, aiz kura mazgājas, slaukās un ģērbjas Olga. Ir noprotams, ka tas notiek kioska iekšpusē. Kamēr viņa to dara, vīrietis, kurš ir aizkavējies ceļinieks Antons, bet izrādes laikā pārtaps arī par visiem pircējiem, kuri nāks pie Olgas iepirkties, noliek zemē vairākus avīžu saiņus un nostiprina kiosku ar ķīļiem, kurus iedzen ar āmuru, lai kiosks stingri turas uz zemes. Dziesmas beigās Olga attaisa dušas aizkaru un nu ir redzama kioska iekšpuse. Tajā ir avīžu un žurnālu sainīši, ūdens pudeles, cigaretes, cepumi, konservi, kaķu konservi, konfektes un loterijas biļetes. Kā arī kases aparāts un zem tā plauktiņš ar ūdens vārāmo kannu un krūzīti. Labajā pusē pie sienas ir klubkrēsls, no tā pa labi neliela izlietne, dušas klausule, uz pakaramā dvielītis, uz maza plauktiņa ir zobu birste, zobu pasta, trauku mazgājama, zem izlietnes atkritumu spainis. Blakus tam maza lūciņa, kuru Olga atsit vaļā ar slotu un krata trauciņu ar sauso barību kaķiem.

Blakus kioskam ir soliņš un liela ielas lampa. Antons sēž uz soliņa un kārtu mugursomu. Kiosks ir redzams it kā bez sienas, iekšpuse. Visu izrādes laiku starp Olgu un skatītājiem it kā ir iedomāta kioska siena. Pēc kaķu pabarošanas Olga iesēžas krēslā, atvelk elpu un ņem krūzīti. Te ir maza etīde, kurā sinhroni darbojas Olga un Antons — abi ieļej krūzē ūdeni, apmaisa un padzeras.

Radio pasaka laiku un Olga paņem zīmuli un krustvārdu mīklu, lai to risinātu.

Radio pasaka laiku un Olga gatavojas sākt darba dienu.

Pirmais pircējs — dīvains, izspūris vīrs ar izspūrušu suni. Vīrs suni izved kioska it kā aizmugurē, bet skatītājiem tā ir skatuves priekša. Olga it kā aiz sienas klausās, kas uz ielas notiek. Vīrs ļauj sunim nokārtoties, savāc aiz suņa ar maisiņu un iet pie lodziņa iepirkties. Laipnā Olga plāpā gan ar vīieti, gan

sunī. Bužina sunī, līdz tas lec Olgai virsū un Olga ar sunī iekrīt krēslā augšpēdus. Neliela cīņa ar sunī, suns atgriežas pie saimnieka, vīrietis palīdz Olgai piecelties un iegādājas žurnālu.

Olga stāsta par savu bērnības sunī. Sāk līt, Olga pieiet pie lodziņa, ar nākamā mūziku pamazām parādās nākamā pircēja — dāma, kurai nekad neveicas mīlestībā. Olga viņu mierina, dod salvetes, dāma tās izbārsta pa visu kiosku. Olga iedod dāmai žurnālu «Džentelmenis», dāma aiziet.

Olga stāsta par savu iepriekšējo darbu un nelaimīgo mīlestību. Stāsta laikā Olga dušas aizkaru izmanto, lai parādītu, cik viņa ir gribējusi būt skaista un kāda bija balerīnas kleita.

Ainas beigās Olga sasien dušas aizkaru un pēc frāzes «tad es sāku strādāt šeit, kioskā» nogrand pērkons. Olga aiztaisa kioska logu, Antons aiziet, pēc brīža redzamas bailīgas ēnas caur kioska sienām un dzirdams, ka kāds sauc Olgu, bet izrādās, ka tas ir smēķētājs.

Smēķētājs ieradies pēc savām ikdienas precēm — cigaretēm, horoskopiem un loterijas biļetēm. Viņš mūzikas ritmā nokasa biļetes un Olga ritmiski jūt līdzī. Viņš vinnē naudu. Bet izrādās, viņiem ir bijusi noruna, kura smēķētājam ir jāizpilda.

Olga ir priecīga par labo darbu un gatavojas sakārtot avīžu saiņus, kas ir uz grīdas.

Radio pasaka laiku un Olga atceras, ka viņai skrējējam jāiedod ūdens. Aina ar skrējēju, kurā viņš skrien apkārt kioskam, līdz finišē. Finiša lenta ir čeka lenta no kases aparāta, ko iedod Olga par nopirkto ūdeni. Abi nespēkā nokrīt — skrējējs uz ielas it kā aiz kioska sienas — skatuves priekšā, Olga savā klubkrēslā.

Aina, kurā Olga atceras epizodi no savas skolas un gadījumu pirms pāris nedēļām. Pa to laiku skrējējs ir pārtapis Antonā.

Radio pasaka laiku, Antons uzliek masku un pārvēršas par tūristu, Olgai ir pauzīte un viņa padzeras un ņem palasīt žurnālu, tūrists paralēli no somas izņemis Rīgas karti un sāk to pētīt. Abi darbojas sinhroni līdz brīdim, kad tūrists sāk meklēt ceļu — tūrista saruna ar skatītājiem, Olga klausās pie kioska «sienas» un cer, ka tūrists aizies garām. Tūrists viņu uzrunā caur kioska lodziņu, Olga aiztaisa lodziņu, bet tūrists ienāk pa durvīm. Durvis it kā ir tieši blakus izlietnei. Tūrists šiverē pa kiosku, ņem visādas preces, dod Olgai, lai viņa tās tur, tad to visu saber spainī un dod Olgai turēt spaini. Tad paņem radio un to ieslēdz. Olga sabīstas un izskrien no kioska, apskrien tam apkārt, tūrists seko, līdz Olga ir atpakaļ kioskā un pie durvīm to apstādina. Atņem tūristam savu radio un tā vietā rokās iespiež divus avīžu saiņus un laipni aizdzen tūristu.

Pēc brīža ierodas Antons, Olga atver lodziņu un viņam stāsta, cik biedējoši ir runāt svešvalodās, Antons viņu drusku aizkaitina un Olga viņa deguna priekšā atkal aiztaisa lodziņu. Pēc mirkļa pārdomā un taisa lodziņu vaļā, bet tur tieši priekšā ir mazais Oļģertiņš, no kā viņa sabīstas. Aina, kurā Oļģertiņš grib končas, Olga mēģina viņu uzjautrināt ar klauna deguniem, bet beigās puikam iedod čupa-čupu. Puika aiziet, Olga apsēžas krēslā ar klauna degunu uz sava deguna, drusku paskumst, bet tad turpina darboties pa kiosku. Antons to saudzīgi komentē.

Olga dzird, ka nāk Tinces jaunkundze ar spieķīti, kura nu jau ir veckundze. Tince iedod auduma maisiņu, uz kura ir Tokio olimpisko spēļu logo, tajā Olga liek visu, ko veckundze iegādājas.

Olgas atmiņas par viņas omammu un opapu. Radio pasaka laiku, Olga «kārto kasi» un taisās darba dienu noslēgt. Antons piedāvā Olgai iziet no kioska, bet Olga atkal aiztaisa lodziņu un paliek viena ar savām lietām un bilžu albumu. Aiztaisa aizkaru, kas sākumā bija dušas aizkars, ieslēdz naktslampiņu, turpina skatīties bilžu albumu, tad izslēdz naktslampiņu.

Ir nakts un lietus. Pēc lietus pamazām aust gaisma un visi lodziņi lēnām atveras. Olga noņem visu no plauktiņiem un nu kiosks un tukšs un caurspīdīgs. Olga paņem savu draugu — radio, iziet no kioska un brīdī, kad viņa izlemj doties ceļā, atskan dziesma, kas skan izrādes sākumā, kiosks tiek apgriezts otrādi un Olga ar visu radio ir pie jūras. Olga ieelpo jūras gaisu, noliek radio uz soliņa, novelk kurpītes un zeķes, un bauda ar pēdām gan smiltis, gan ūdeni. Pa to laiku dzirdams, ka kāds pērk saldējumu. Izrādās, tas ir Antons. Antons piedāvā Olgai saldējumu, bet Olga pēc nelielas vilcināšanās vienkārši apskauj Antonu un ir laimīga, ka pie jūras ir satikusi arī savu draugu.

Beigas. Priekšskars.

Ar jaunu mūziku priekšskars atveras un Antons ar Olgu dejo. Uz kioska ir sasēdušās kaijas un uz to visu noskatās.

Priekšskars.